
GRUNTOWAĆ SIĘ (7) *vb impf*

się (4), sie (3).

praes 3 sg gruntuje się (4). \diamond *1 pl* gruntujem się (1). \diamond *3 pl* gruntują się (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

1. Stawać się mocnym, niewzruszonym (3) : *BiałKaz F3v*; *fkąd pánno wielkąs rádość miáák/ Widząc iż kościół pánki/ mocnie fię gruntuie SiebRozmysł K3v.*

gruntować się w czym (1): Bo my zá nie [*umarłych*] co czyniák/ gruntuie fię w wierze o onym świecie *SkarKaz 383a.*

2. Mieć źródła, uzasadnienie, potwierdzenie, wywodzić się [na czym] (4) : *Stat ius exemplis* Prawo fię gruntuie ná przykładách. *Mącz 417b*; bo fię Trádycye ná lámym mownem podániu gruntuia *WujJud 30*; Máterya tedy grzechu powłzedniego/ tudźiefz teź potrzebá dofyć wczynienia po odpulzczeniu grzechu śmiertelnego y powłzedniego/ fák dwa fundámenty ná ktorych fię CZYSCIEC gruntuie *WysKaz 19; PowodPr 22.*

Synonimy: 1. umocniać się, utwierdzać się; 2. fundować się.

Formacja współrdzenna: ugruntować się.

KW